

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku E.H.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. oddalił apelację E.H. od wyroku Sądu Okręgowego, Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w J. z dnia 8 stycznia 2013 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 28 lipca 2011 r. w przedmiocie odmowy ustalenia dalszego prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Podstawę wyroku Sądu drugiej instancji stanowiły ustalenia dokonane na podstawie dowodu z opinii biegłych sądowych przeprowadzonego przed Sądem pierwszej instancji.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji i całości i zawierająca wniosek o uchylenie wyroków Sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania. Skarżąca zarzuciła

naruszenie art. 378 § 1 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. przez nierozpoznanie przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy sprowadzającej się do przedłużenia orzeczonego okresu niezdolności do pracy do czasu osiągnięcia przez nią wieku emerytalnego. Podniosła błędne zastosowanie art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), mimo braku stosownego wniosku, gdy jej zamiarem nie było zaskarżenie orzeczenia lekarza orzecznika co do zasady, a tylko co do okresu niezdolności do pracy. Zarzuciła w związku z tym naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. przez wyrokowanie co do zarzutu, który nie był objęty żądaniem. Wywiodła też zarzut naruszenia „art. 382 k.p.c. przez nierozważenie i pominięcie przez Sąd Okręgowy dowodu z wyniku badania MR” i art. 286 w związku z art. 391 k.p.c. przez nieprzeprowadzenie przez Sąd Apelacyjny dowodu z uzupełniającej opinii biegłego neurochirurga. Skarga dotyczyła także niezastosowania art. 13 ust. 3a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 58 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.), mimo że domagała się przedłużenia czasu pobierania renty.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Stwierdzenie to wsparła argumentem o wynikającym z art. 378 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji. W nawiązaniu do art. 13 ust. 3a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przedstawiła wątpliwość, na którym etapie postępowania związanego z ustaleniem prawa do renty należy ustalić niezdolność do pracy na „dodatkowy” okres do dnia osiągnięcia wieku emerytalnego; czy w orzeczeniu lekarza orzecznika, czy też w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz czy – uwzględniając art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. – niezbędne jest wcześniejsze wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika nieuwzględniającego tego dodatkowego okresu, czy też sąd powinien rozpoznać merytorycznie odwołanie, mimo jego niewniesienia. Oczywiście skarga uzasadniła również naruszeniem art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 oraz art. 382 k.p.c., gdyż Sąd Apelacyjny nie uwzględnił w żadnym zakresie przedstawionych mu dowodów.

Stwierdziła także, że zawarte w art. 477¹⁴ § 4 k.p.c. sformułowanie „nowe okoliczności” jest tak wieloznaczne, iż bez jego wykładni nie można prawidłowo ocenić zastosowania lub niezastosowania tego przepisu w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na tę przesłankę, na tle jej podstaw oraz motywów zaskarżonego wyroku nie daje podstaw do takiej oceny.

Nieuporządkowane argumenty uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w tym równoczesne powołanie się na więcej niż jedną przesłankę wymienioną w art. 398⁹ § 1 k.p.c. nie dostarczają przekonującego uzasadnienia oczywistości skargi, w której wskazuje się na konieczność wykładni przez Sąd Najwyższy naruszonych – w ocenie skarżącej – przepisów. Ze względu na intencję skargi należy wyjaśnić, że postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych toczy się w ramach wyznaczonych przez treść zaskarżonej decyzji, a sąd nie działa w zastępstwie organu rentowego i nie rozpoznaje wniosku, lecz orzeka o zasadności odwołania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPIUS 2000 nr 15, poz. 601).

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy w granicach zaskarżenia bierze pod rozważę z urzędu.

Mając to na względzie, a także dostrzegając niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym krytykę ustaleń oraz oceny dowodów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 398⁹ k.p.c.).